

РЕШЕНИЕ

№ 10988

гр. София, 08.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 19.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **1088** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП във връзка с чл. 145 - 178 от АПК.

Образувано е по жалба на М. Г. Ч. ,ЕГН [ЕГН],чрез адв. П. В. ,САК със съдебен адрес: [населено място], [улица],вх.А,ап.3 срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-006330 от 22.11.2023г. по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП издадена от Р. Б. Н. на длъжност ПИ , СДВР, отдел "Пътна полиция", упълномощен със заповед №513з-6400/2023г. на СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, а именно: временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на ППС е нарушил разпоредбите на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността ,но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане.

В жалбата си Ч. ,чрез адв. П. В. навежда твърдение за незаконосъобразност на оспорваната заповед.

В с.з. жалбоподателят редовно призован, не се явява ,не изпраща представител.

Ответникът по жалбата, редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, уведомена не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С АУАН сер.ГА бл. № 765631 на 21.11.2023г. на М. Г. Ч. е вменено нарушение по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП- за това, че на 21.11.2023г. около 22.30ч. по [улица] с посока на движение от кв. Сеславци към Алея А. М., управлява лек автомобил БМВ 530 Д сив с ДК номер СВ 9313 РХ собственост на Г. К. К. с ЕГН: [ЕГН].Водачът е изпробван за употреба на алкохол в 22:16ч.с техническо средство Drager 7510 с фабричен номер 0135-ARBA ,с номер на проба 00584,като уреда отчита 1.79 промила алкохол в издишания от водача въздух. Издаден е ТМИ с номер 0179553 с направление УМБАЛ “Св. А.“. Водачът не представя СРМПС и СУМПС. Актът е подписан от Ч., като посочва само ,че има възражения, без да ги конкретизира.

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-006330 от 22.11.2023г., издадена ПИ в група „ООР“, сектор „ОП“ в 09 РУ – СДВР с посочване, че управлява в 22.16ч., лек автомобил БМВ 530 Д сив с ДК номер СВ 9313 РХ с употреба на алкохол установена с техническо средство Drager 7510 с фабричен номер 0135-ARBA ,с номер на проба 00584,като уреда отчита 1.79 промила алкохол в издишания от водача въздух, са налице предпоставките на чл.171,т.1 б. Б от ЗДвП за прилагане на принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС. заповедта е връчена на М. Г. Ч., същия ден.

По делото са представени АУАН серия ГА бл. № 765631 на 21.11.2023г. оспорената ЗППАМ № 23-4332-006330 от 22.11.2023г.; Талон за изследване № 0179553; Докладна записка от 22.11.2023 г. Наказателно постановление № 23-4332-030379/12.12.2023 г.; Справка картон на водача; Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г.; Заповед № 513з-6324/17.08.2018 г.; Заповед № 513з -6400/07.07.2023 г.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. В тази връзка неоснователно е изложеното в жалбата оплакване за нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед

№ №513з-6400/2023г. на директора на СДВР са оправомощени длъжностните лице от СДВР, които да издават заповед за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП и доколкото процесната заповед е издадена от длъжност ПИ , СДВР, отдел "Пътна полиция", то същата се явява издадена от компетентен орган.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно - чл.5, ал. 3, т.1 от ЗДвП – управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда, установено по надлежния ред,чл.100,ал.1,т.2 от ЗДвП-не носи свидетелство за регистрация на МПС, което управлява, чл.100,ал.1 ,т.1 от ЗДвП-не носи свидетелство за управление на МПС от съответната категория.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Не се споделят оплакванията от жалбоподателя в тази насока.

Заповедта е издадена и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, прилага се ПАМ временно отнемане на СУМПС спрямо водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца

По делото е безспорно установено въз основа на представените писмени доказателства – АУАН и НП, талон за медицинско изследване и протокол за химическа експертиза, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, а именно, че на посочената дата е управлявал МПС след употреба на алкохол с установена концентрация в кръвта от 1.79 промила. Установява се също така, видно от справка картон на водача, че Ч. има издадени множество наказателни постановления за извършени други административни нарушения. Редовно съставеният АУАН притежава доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП относно изложените в него фактически данни, касаещи вмененото нарушение, която не е оборена от жалбоподателя. Последният не е направил конкретни възражения срещу АУАН, нито при връчването му, нито в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН и не е ангажирал доказателства в тази връзка.

С тези мотиви съдът намира за доказано наличието на основание за прилагане спрямо Ч. на ПАМ, а именно извършено нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. За това деяние в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП изрично е предвидено налагането

на ПАМ временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. В случая административните органи действат при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не подлежи на преценка при реализиране на предпоставките за това. Поради изложеното съдът намира, че оспорваната ЗППАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДВП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на водача да извършва други нарушения на ЗДВП.

Следва да се отбележи, че ПАМ не е санкция и затова законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратително условие "до решаване на въпроса за отговорността" на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на този срок, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

С тези мотиви съдът приема оспорваната заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-006330 от 22.11.2023г. по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДВП издадена от Р. Б. Н. на длъжност ПИ , СДВР, отдел "Пътна полиция", за законосъобразна, издадена в съответствие с материалния и процесуалния закон, както и с целта на закона, същата е обективизирана в законоустановената форма. Не се установяват пороци, обуславящи отмяната или обявяването на нищожността ѝ, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 71 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Г. Ч. ,ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № 23-4332-006330 от 22.11.2023г. по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДВП издадена от Р. Б. Н. на длъжност ПИ , СДВР, отдел "Пътна полиция", с което на същия е наложена ПАМ временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.